

מעט מן האור

חיזוק והתרוממות
בדרך רבותיט
אל מול גלי התקופה

צילום: מיכה בריקמן

סיפורו של חלש"ב

סיפור מרתק על חלש"ב שהיה קצת תמים...

עצמי, "אני חזק!", אני לא נופל!! באתי לחזק, ואעשה זאת בכל הכח!!!

התחלתי ללכת בנחישות בקו ישר – ככל הניתן – לעבר שערי הבקר"ם, בהתחלה אף אחד לא שם לב אלי, כי הרי הייתי נראה נורמלי לחלוטין, כמראה המפגינים לא כמראה ה'נופלים'..., התעקשתי הרי ללכת בכובע וחליפה..., אך לאחר כמה מטרים עלה חשד למישהו שאני הולך להכנס, והוא פנה אלי מיד: "בוקר טוב!",

"יום טוב" ענית לו בהכרח..., אך הוא ממשיך: מאיפה אתה?,

"ממודיעין עילית" – ענית לו בקצרה, ומיד הוספתי "אך אני ממחר!", קיויתי שהוא אולי ישחרר אותי..., אך הוא מיד המשיך: "שתי דקות בלבד יש לך עבורי-עבורך???", -הסכמתי,

הוא הביט בשעונו הפשוט, וניגש ישר לעניין: "אתה יודע על הבעייתיות במה שאתה הולך לעשות...?" התבלבלתי מעט, כי בעצם אני יודע..., אך אני הולך לעשות משהו אחר ממה שהוא חושב..., אני הולך להציל!...

"כן?" ענית לו, "אבל אני הולך בשביל להציל!", הפעם הוא התבלבל מעט...,

"כלומר, אתה לא הולך להתגייס?" תמה הוא בקול, "אָאָאָמֶמֶמ, אָאָאָאָנִי כִּפְּפֶן..., בעצם אני כן מתגייס, אבל ל'חטיבת החשמונאים', ואני יפעל מבפנים שהמתגייסים החרדיים יצליחו להשאר חרדים!" ענית בקול ברור,

ניכר היה שהלא נזהר לא להתבלבל..., ושאל: "ואתה באמת חושב שאתה תצליח...!!?",

"כן, וגם אם חלילה לא, לפחות על עצמי אני ישמור חזק, ואצא כמו שנכנסתי..., יש לי גם גיבוי מהמערכת, כי הגייס שדיברתי איתו התרשם ממני מאוד, ואמר לי שאלה שמעליו ושאר מפקדי החטיבה בודאי יעזרו לי מאוד, כי הם הרי צריכים את התמימה החרדית",

"ואתה מאמין להם...!!!!?" שאל אותי מיד בתמיהה רבתית,

"למה לא?, הם הרי באמת צריכים שזה יצליח, אחרת

שווה להוריד את הכיפה! נקודה!!!!, אתה תראה את זה אם חלילה לא תחזור בך, ואני מקווה שלפחות עוד תבוא לבכות לי על כך..., בכלל לא בטוח...,

שמעון: אני לא מאמין!!!, כך אתה באמת חושב עלי??..., שאני יתחלן???,!!!!...,

רַב מוֹיִשֶׁה: אני באמת לא מאמין..., אני ממש לא מאמין שאתה חושב להתגייס...,

שמעון קם בזעם!, נחוש בדעתו מחד!, אך מצד שני הוא נזהר לא לשבור את הכלים..., הוא נפרד מרַב מוֹיִשֶׁה ש"כ עזר לו במשך השנים האחרונות..., ויצא מביתו, אך לאחר כמה פסיעות חזר ודפק בדלת, רַב מוֹיִשֶׁה מיד פתח ושאלו מה קרה?, ענה לו שמעון: אני רוצה להמשיך לשמור על קשר איתך בכל זאת!..., יש מצב???,

רַב מוֹיִשֶׁה ענה לו בחיוך קל: בודאי!..., אך כמובן שאין בזה שום מתן לגיטימציה למה שאתה תעשה, ובתנאי שאם באיזשהוא שלב אחליט לנתק את הקשר לגמרי, לא תנסה לרדוף אחרי בכל זאת...,

שמעון שוב נדהם מההתייחסות אליו..., והשיב בקצרה: בסדר!, אבל כואב לי שכך אתה רואה אותי...,

רַב מוֹיִשֶׁה: מה אני יעשה..., ככה אני רואה את הדברים, ואתה יודע שלפחות מבין שנינו אני יותר בעל נסיון חיים..., לך לשלום, וד' יצילך מלעבור על רצוננו..., שמעון: אָמֵיִן, תהיה בריא, כל טוב.

שמעון הסתובב והחל להתרחק מביתו של רַב מוֹיִשֶׁה, צורם לו שכך רַב מוֹיִשֶׁה הציב לו את זה..., אך הוא נחוש להמשיך!, ומאידך להתייחס כאילו אין שום פגם בקשר שלו עם רַב מוֹיִשֶׁה, רק כך יוכל להמשיך לשמור על קשר...,

פרק ב. ההתייצבות

ולהלן מפנקסו של שמעון:

אחרי שבועיים, ביום שסיכמתי עם אחד הגייסים על התייצבות, הגעתי לשערי הבקר"ם, ונהיה לי שחור בעיניים..., המון אדם, חרדים, בלבוש שחור לבן מלא, מפגינים מחוץ לשערי הבקר"ם, התקשרתי מייד ל"יוסי"

- הגייס שסיכם איתי הכל, ושאלתי אותו אם להגיע במועד אחר...,

"מדוע" הוא שאל אותי,

"כי אי אפשר להכנס היום, יש פה כמויות של מפגינים..." -ענית, יוסי עונה לי מייד "ככה זה לאחרונה..., אין מה לעשות, חייבים להדחף ולהכנס!, אם בכל זאת אתה לא מצליח תודיע לי, אני אנסה לעזור לך, כל טוב". ואז, רגע לפני שניתקתי הוא נזכר – "אָאָמֶמֶמ רגע!, תזכור לעדכן אותי שנכנסת!" וניתק,

נדהמת! איך הם רוצים שאני יכנס כאן..., זה עושה לי כוז הרגשה רעה, כאילו אני איזה 'איפכא מסתברא'ניק' שרוצה ח"ו להתחלן..., כולם בעצם מפגינים נגדי!!!, אני לא יכול..., אני לא כזה..., אני רוצה להציל!! ולא ליפול!! - עמדתי נבון כמה דקות, עד שתפסתי את

הם לא עשו כלום..." עניתי בבטחה,

"אז למה עד היום זה רק מתדרדר ומתדרדר...???"
שאל, ואז קפצתי על המציאה ועניתי לו "כנראה שעד היום לא היה להם באמת אחד כמוני שבאמת מגיע בשביל לחזק, ולא בשביל ליפול...", הלה הציע בשעונו שוב, ואמר "תקשיב...! עברו כבר 2 דקות, אז שאלה אחרונה בשבילך, אפשר??",

אני שראיתי שהוא מדבר לעניין, לא סתם מתלהם, הוא דיבר ממש מהלב, ובכאב רב, אז עניתי לו: "כן בשמחה!", הוא חשב שניה איך להתנסח..., ושאל "על כל עניין התערובת המחרידה בצה"ל שמעת???",

"כן, אבל זה לא בחטיבת החשמונאים", עניתי בפשטות..., הלה כמעט פרץ בצחוק!, אך התאפק והמשיך לשאול,

"ועל חילולי השבת שחייבים לבצע, שמעת???"

"גם זה בחשמונאים שונה, יש פיקוח של רב צמוד!, וליתר בטחון סיכמתי עם הגייס שהוא ישיג לי את מספר הטלפון של הרב [---] שמלוה את החטיבה, ואשאל אותו כל שאלה",

"מה יעזור לך לשאול, אם אתה חייב לבצע???"

"מה פתאום" עניתי, "אם הם ישמעו ממני שהרב [---] אמר שזה אסור, הם ודאי לא יוכלו לחייב אותי, הגייס גם הבטיח לי שזה

יהיה חתום אתי בפירוש מראש, אם אבקש זאת, וגם, שהרי מקדמים כעת שזה יעוגן ב'פקודת מטכ"ל"!",

הפעם הוא כבר ממש נחרד...!! וקרא בקול ברור "אתה תמיר!, זה הכל סיפורי סבתא, במבחן המציאות לא נשאר זכר מכל ההבטחות האלה אפי' לא אבק...! גם לד"ים הם הבטיחו כ"מ הבטחות, ובפועל אין כמעט כלום...!!", נעצר במיד המשיך, "אבל אולי לפחות נחליף מספרי טלפון, שאם בודד תרצה להעזר באוגון שלנו...",

אני, שממש אניני 'עֶצְנִיק'..., מצאתי את עצמי מחליף את מספרי טלפון, מתוך הרגשה חזקה שדפקה לי מבפנים וקראה אלי, "אם בל"ז תצטרך משהו, מה אכפת לך לקחת מספר?!", ..., ותוך כדי שהוא רושם את המספר שלי ומחייג אלי, הוא מתחיל לדבר מהר וצפוף..., "נעזור לך בכל בעיה שיהיה לך מסירובך להתגייס!, אנא...!! אני מתחנן אליך!, אל תעשה את זה...!!!, אל תיפול בפח..., אתה לא טיפש, אל תכנס לשם...!!..., ואז הוא ממש פרץ בבכי...!!!, הרגשתי כזו צביטה בלב..., אף פעם לא הרגשתי ככה!, שוב ההרגשה הזאת שאני ה'נופל' המסכן..., שעושה שטות של ממש..., אך אני הרי בא ב'אידיאולוגיה', ולא אתן לרגשות לשלוט עלי...!!!, אני אכנס...!! אתגייס...!! וכולם עוד יבואו להודות לי על הבחורים שחזקתי והצלתי שם...!!

פרק ג. בפנינו...

שני שוטרים שהסתובבו באיזור קלטו בדיוק אז שאני הולך להכנס..., רצו אלי במהירות, ותפסו אותי משני

הצדדים..., כאילו שאני צריך את עזרתם..., ואמרו לי "בוא אנחנו נכניס אותך...!!", "-אני מסתדר...!!" אמרתי להם, אך זה לא עניין אותם..., והם הפטירו לעבריי: נכניס אותך, כדי שאף אחד לא יפגע בך...!!..., הסתכלתי לצדדים ולא ראיתי משהו עם סכין..., אך לא הייתה לי ברירה, הדבר אמנם עיכר את רוחי יותר, כאילו אני בבד של השוטרים..., אך התחזקתי שוב, ודבקתי בדרכי אשר בחרתי לי, וקיויתי שברגע שאהיה בפנים הכל כבר יהיה אחרת...,

תוך כדי שהם 'סוחבים' אותי, צלצל לי הפלאפון, חשבתי מיד שכנראה זה המפגין ההוא..., אך על הצג דווקא הופיע שזה ה'גייס',

"שמעון, מה קורה???, נכנסת כבר?, לא עדכנו אותי שנכנסת!!" הוא ספק שואל ספק כועס...,

"אני עכשיו ממש נכנס..., בליווי שני שוטרים שאני לא יודע מה הם רוצים ממני..." אמרתי לו בתסכול, הוא לא התייחס, רק סינן במהירות "כשתהיה בפנים תודיע לי", "-הנה אני כבר בפנים" עדכנתי אותו, "מישהו מקבל אותך שם?? שאל,

"כן!" עניתי לו, כששני חיילים נוגשים אלי בחיך 'מרוח'...,

"מעולה!, אז שיהיה בהצלחה..." אמר בסיפוק, וניתק את השיחה.

שני החיילים מתקרבים אלי, אחד מהם חבש בכיפה סרוגה, והוא פותח מיד בשאלון קצר, שם, עיר מגורים, מגזר(!), ואז שואל "אז למדת בישיבה???", "-בטח...!!" אני עונה, וכששואל מיד באיזה ישיבה למדת, ואני מציין בגאווה את שם הישיבה, ההוא נדהם ופולט: "וואוה, אתה רציני??", ומיד הוא מוביל אותי לחדר מסוים ומצביע לעבר החייל שיושב שם - חילוני מובהק במראהו..., ואומר לי "הנה הוא יקבל אותך!", ומיד פונה ליושב שם וצוחק: "הנה את זה הביאה לנו 'פקודת המטכ"ל'..., שאלתי אותו בבלבול "מה יש כבר פקודת מטכ"ל???" והוא ענה לי "בטח, אתמול היא נחתמה!", שמחתי מאוד לשמוע זאת, כי הגייס כבר סיפר לי שזה מה שיעשה שינוי בכל הנושא של חרדים בצה"ל.

נכנסתי, התיישבתי, עברתי שם המון בדיקות מכל הסוגים..., שאלונים בסגנון ובנושאים שלא נשאלתי מחיי..., וכן בדיקות פיזיות שגם היו מוזרות לי מאוד...!!..., הצהרתי מראש שאני משתף פעולה רק עם גברים...!!..., "בוודאי" צחק החייל בקול, "פה אין היום נשים, זה רק חרדים היום...",

לאחר דקות ספורות אני רואה בזווית עיני חיילת חולפת על פני החדר..., "היי" פלטתי מיד, "אמרת שאין נשים פה...!!?", הלה לא התבלבל כלל, וענה בקור: "כן, רק היא פה!, היא עוד מעט תעשה גם לך תשאל קצר..., היא הפסיכולוגית שלנו, ואנחנו לא יכולים לוותר על בדיקה שלה", התחלחלתי..., "אבל סיכמנו שאין נשים!-, אני לא מתעסק עם נשים...!!!" הכוחות, הלה התחיל להתנונח שאין בזה בעיה, וזה כמו במכולת וכו', כ"מ סברות

שכנראה לימדוהו חבריו ה'מִרְחָקִים'...
שאלתי אותו "אבל אמרתם שיש כבר פקודת מטכ"ל", ההוא התגלגל מצחוק, והציע לי לראות באיפון שלו את נוסח הפקודה החדשה, וכשסירבתי התחיל הוא להקריא לי, והוכיח לי שדאגו היטב שיוכלו להכניס נשים מתי ולאן שרוצים, אני הזדעזעתי מזה נורא, כי כ"כ הבטיחו שזה יעשה סדר..., ובסוף אפי' בנושא הבסיסי של נשים לא טיפלו כמו שצריך?!!?!,... ובכל זאת המשכתי להצהיר כי אני רק עם גברים, וכשראה שאני עומד על שלי הפטיר "נראה..."

לא ידעתי מה לעשות..., הפסקתי בשביל לעשות שיחת טלפון, חייגתי לגייס, אך הוא לא עונה, (אגב, תמיד הוא ענה לי מיידית, בכל שעות היממה...), חייגתי שוב, כדי שיבין שזה דחוף..., והוא הרי ידע איפה אני עכשיו..., אך הוא שוב לא ענה, הייתי בטוח שתיכף הוא יחזור אלי, המשכתי בבדיקות, ואחרי כרבע שעה התקשרתי שוב, הפעם הוא ניתק לי והעביר אותי למענה הקולי..., השארת לי תא קולי, וספרתי לו על הפסיכולוגית..., לאחר כרבע שעה נוספים הוא חזר אלי, ומיד כשעניתי הוא אמר לי: "תקשיב שמעון!, הכל כפי שסיכמנו!, בלי נשים, רק את זה אי אפשר לדלג..., פעם אחת של תשאול אצלה, דקה-שתיים ונגמר הסיפור..., אתה יכול לשכוח מחיילות יותר!?! תוריד את העיניים..., תענה לה וזהו!, אל תעשה מזה עסק..., נו שמעון..., תהיה רציני!..., מה!?!? במכולת אתה לא מדבר עם קופאית!?!?!, אני סומך עליך שלא יהיו בעיות..., אני עסוק מאוד ואני לא יכול יותר לדבר...", תוך כדי שאני חושב מה לענות לו, הוא כבר מפטיר: "כל טוב" וניתק את הטלפון!

התבלבלתי בכפליים!, 'מה אני עושה עכשיו?...' ההררתי, בסוף החלטתי לשתף פעולה, מאחר והוא טוען בבטחון כי זה הפעם האחרונה..., ווידאתי זאת שוב אצל החייל שטיפל בי, והוא ענה גם כן בבטחה, והפעם בלי לצחוק..., "בטח!!, אנחנו שומרים עליך שלא תצטרך לוותר על העקרונות שלך, יהיו אשר יהיו...", - התעצבנתי מאוד, הוא מצייר את זה כאילו זה איזה "עקרונות" מוזרים..., כאילו זה לא פשוט לכל בחור חרדי..., אך החלטתי שאני צריך לסיים עם עניין הרישום והקבלה, ובחטיבה הכל יהיה אחרת.

היא כמובן הגיעה, עם אוסף שאלות מאוד אישיות וחודרות, בסגנון שעם הקרובים אלי ביותר איני מדבר ככה..., ניסיתי לא לענות, אך היא הפעילה עלי לחץ ואיומים נוראיים, "אתה לא יוצא מהחדר הזה עד שאתה עונה!", "אתה חושב שפה זה דמוקרטיה?!",... צבא זה לא דמוקרטיה!..., ואתה כבר בצבא מרגע שנכנסת לתהליך חיול!", בסוף נאלצתי לשתף פעולה, הרגשתי ממש שנשללה ממני זכות בחירה בסיסית של מה אני עושה ומה לא, מה אני מדבר ומה לא..., אך שוב תליתי תקוותי שבחטיבה –בסביבה חרדית- הכל יהיה אחרת.

פרק ד. חודיעין

למעשה, אחרי כל הרעיונות וכל הבדיקות הודיעו לי שאני מגויס למודיעין!?! והתחילו להסביר לי קצת יותר מה זה אומר..., קטעתי אותם מיד, ואמרתי להם: סיכמו איתי ברור שאני בחשמונאים!...

"מה זה סיכמו?!!?...", רק עכשיו הגעת, ושיבצנו אותך למודיעין",

"הגייס שסיכמתי אתה הכל!, כולל תאריך ההתייצבות!", ניסיתי להגן עלי...

"אין כזה דבר!, הגייס לא יכול לשבץ אותך!! זה לא קשור אליו...",

"אז למה הוא דיבר איתי כאילו הוא מסדר לי הכל!?!?",

"כי הוא צריך להשלים את התפקיד שלו, וכנראה שהוא הבין שרק כך הוא יצליח", ענו הם לי ביבושת..., ומיד המשיכו "תכלס, לא משנה מה הוא אמר, ולמה הוא אמר..., הוא לא קשור לשיבוץ!?! ואתה במודיעין!".

"לא הבנתי..."-ניסיתי לסדר קצת את הדברים להם ולי כאחד...- "הרי הקמתם חטיבת חשמונאים עבור חרדים, אז אם אתם לא מאפשרים לבחור בזה, מה עוזר שיש כזו פלוגה!?!?" "שאלתי בלמדנות פשוטה שנראה לי שגם המטומטמים שישבו מולי מבינים...",

"אתה עדיין לא מבין את העניין, את כל הפילוסופיות האלו תעשה בבית..., עכשיו אתה בצבא!..., ואם שיבצו אותך אז אתה הולך לאן ששיבצו אותך!, מה זו כל ההתדיינות הזו!?!?"

התבלבלתי לחלוטין, וחבר עלי עולמי..., נכנסתי בכזה בטחון שהכל כמו שאני חושב, אך בפועל הכל לגמרי אחרת ממה שחשבתי!?!..., למזלי ישב קרוב לשם אחד שהבין קצת יותר את הסיטואציה, ופנה אלי בהסברים: "תקשיב, אני יסביר לך, צה"ל מקים חטיבות לפי הצרכים שלו, אם הוא הקים את 'חשמונאים' כנראה שזה מה שהוא היה צריך..., כשאתה מגיע הוא בודק ג"כ מה הוא צריך ממך, ותגיד תודה שנבחרת לשרת

במודיעין..., אם תתעקש על קרבי אולי יורידו אותך לחטיבה קרבית לפי הצרכים שם..., אבל בדיוק איפה שאתה רוצה – אין דבר כזה!, צה"ל זה לא קייטנה כבקשתך..., הבנתי???"

"לא!, ממש לא הבנתי!!!" – הפעם כבר התעצבנתי..., "מה אתה רוצה???", אתה יודע שחרדי לא בא לפה בקל..., אתה יודע שאתם עוסקים בלפרסם את החשמונאים בתקשורת בפרסומות רשמיות, פניתי לגייס שמספרו הופיע בפרסומת של 'חשמונאים', זאת אומרת שהצבא נתן לי דרך לבחור בחשמונאים!, לא!!!!!!"

"לא!, ממש לא!!!, מספיק הגיעו לפה דרך פרסומות של חיל האוויר ובסוף שיבצו אותם בח"ר או בשריון...",

"אבל זה לא אותו דבר" התעקשתי, "חרדי צריך את אורח החיים שלו ואת התנאים המיוחדים של חייל חרדי, זה לא כמו סתם איזה חילוני שדמיין שהוא הולך ישר לחיל האוויר..., אתה רוצה לומר לי שבאמת רוב החרדים שמגיעים לפה משובצים ביחידות חילוניות?!!!"

"תקשיב..., הרבה פעמים אנחנו מותרים בקלות על החרדים..., שילכו לפלוגות שלהם..., אבל גלי טוענת שצריכים אחד כמותך במודיעין, אז אתה הולך למודיעין!..., ואגב רק לפני חצי שעה היה פה אחד שג"כ הגיע בשביל 'חשמונאים' ושובץ במקום מאוד מבזה, וממש חילוני!...",

"מי זו גלי???, היועמ"שית?...." – לא..., זאת שבדקה אותך",

"לא הבנתי, אז למה אמרתם שאם אני מתעקש אני הולך לחטיבה קרבית חילונית, אם אני מילא לא במודיעין, אז מה אכפת לכם שאני ב'חשמונאים'???", מה?, זה עונש???"

"כן!, זה גם עונש..., וגם כדי שלא יהיה לך סיבה לא ללכת לאן ששיבצנו אותך..."

ניסיתי את דרך החילוף האחרונה, ושאלתי "גם בנושא זה פקודת המטכ"ל לא קובעת שום כלל???"

"אז ככה..." צחקק הוא בהנאה ומיד הקריא "בפקודה נקבע כי 'זכותו של המלש"ב החרדי לבקש לשרת בפלוגה חרדית, ואכן אפשרנו לך לבקש..., אך לא נקבע שצה"ל צריך לקבל את הבקשה...", הפעם כבר כמעט נפלתי מהכסא 'אז מה כן עשו עם הפקודה הזו שלא גמרו לדבר עליה לפני??' תמהתי לעצמי...,

החלטתי שחבל על הוויכוחים... והתקשרתי מיד לגייס, אך הוא שוב לא עונה לי, התקשרתי עוד פעמיים ברצף, שיבין שזה דחוף, אך בשלישית הוא כבר ניתק עלי!, השארתי לו תא קולי, אך הוא לא חזר אלי, לא ידעתי מה אני עושה עכשיו..., בסוף פניתי אליהם ושאלתי: "רגע 'מודיעין' זה לא חרדי בכלל, נכון?..."

"חה חה חה..., בכלל בכלל..., אפילו דתיים-לשעבר

כמעט ואין שם...",

ביררתי עוד: "בנים-בנות במעורב?"

הוא כבר לא יכל להתאפק, והתחיל לצעוק עלי בעצבים ובשנאה גלויה "תגיד לי, מה נראה לך???", שגם במקומות האלה ישחקו לפי השטויות של הדתיים?!!", גם ב'קרבי' סיימנו את הקייטנה הזאת של פלוגות נפרדות, הכנסנו לדתיים בנות לטנקים רק כדי שייבנו שזה נגמר!..., ואתה חושב שבמודיעין יהיה סידור לדתיים שאין שם?!!!"

"אז אין על מה לדבר!, אני לא הולך לשם, נקודה!!!" – אין בעיה, אני מיד מזמין את המשטרה הצבאית, תשב בבידוד קצת..., ואז תרוץ על עשר לאן שנגיד לך..."

נבהלתי מהדוגריות שלהם..., כאילו אני איזה אויב שמתנהלים אתו באיומים מפורשים..., אך מיד הגבתי "טוב בסדר, אל תזמין..., אני אראה...", -עשיתי חשבון פשוט שכעת אין לי מה להפסיד..., מקסימום אני לא יגיע אח"כ, ואהיה עריק ככל בחורי הישיבות...,

"אין בעיה, הפעם אני נותן לך..., אתה משוחרר עכשיו, וזה מכתב עם מועד ההתגייסות וכל הנצרך, אבל אם אתה לא מגיע, אנחנו נגיע אליך מיד!...",

נבהלתי!..., הבנתי שיטפלו בי בשונה מכל בני הישיבות..., אחרי שכבר שמתי את עצמי על הכוונת שלהם, אך בכל זאת המשכתי ככה בלי לומר כלום, לקחתי את המכתב והראו לי איפה היציאה.

יצאתי משם 'שבר כלי', מכל הבדיקות והתשאולים בכלל, ובפרט מהנושאים הפסיכולוגיים ומעוד כמה נושאים בעייתיים, הרגשתי כמו 'עבד כנעני' במובנו המלא..., שעצם אישיותו היא אך ורק עבור אדונו, כך הם התייחסו אלי, כלימון שצריך לסחוט אותו כמה שיותר לטובת 'המערכת'..., ואת האמת..., כשהייתי בפנים הם הצליחו להכניס אותי לתוך הבועה הזו של 'צה"ל', ואפילו לא קלטתי את זה כ"כ..., רק כשיצאתי לעולם החופשי שמתי לב לזה, וכל זה עוד לפני התסבוכת שיצרו לי עם השיבוץ..., שממש לא ידעתי מה לעשות עם זה...,

פרק ה. הפתרון

התקשרתי שוב לגייס והוא ניתק עלי מיד..., אני לא יודע אם הוא ידע מה עשו לי..., או שפשוט אחרי שנכנסתי כבר, הוא עשה את שלו וזה לא מעניין אותו..., אך הבנתי (באיחור, כמובן) שכל הנחמדות שלו והסיכומים אתו הם 'עורבא פרח' הכל רק כדי שאני אתגייס...,

בצר לי התקשרתי לאותו מפגין שדיבר איתי, (הוציאו אותי דרך שער אחורי, שם היו פחות מפגינים, והשוטרים ליוו אותי עד שהתרחקתי משם), בכיתי לו בגילוי לב, וסיפרתי לו מה שעברתי, אמרתי לו אולי עשרים פעם 'אתה צדקת'..., והוא אמר לי מיד "לא

שאלתי אותו "איפה הפקודות מטכ"ל????!!", הם טענו לי שכבר חתמו על כך אך 'תכלס' אין שם כלום...", הוא שוב התבלבל מאוד ומיד הודיע בנחרצות "זה כבר לא העניין שלך כעת, כעת אנחנו צריכים לדאוג שתגיע לחשמונאים..."

הוא יצא למרפסת ועשה שיחות טלפון במשך כעשר דקות, וכשחזר אמר לי בזה הלשון: "תקשיב, באופן נורמלי לא היה לי איך לעזור לך (-לפני כרבע שעה הוא ניסה להציג שזה יסתדר בקלות...), אבל בדיוק אחד מהחטיבה החליט שהוא עובר למקום אחר, ומכיוון שאני הוא שהודעתי להם את זה אז ביקשתי בתמורה שאתה תכנס במקומו, הם בהתחלה ממש התנגדו, אך פתאום היה להם כנראה עוד איזה סיפור שאיני יודע מהו, ואז הם אמרו לי שבעצם חסר חיילים בחטיבה, ובמצב הנוכחי היא בסכנת סגירה, אז כרגע הם מאשרים לך 'חשמונאים', ואח"כ יחליטו על ההמשך",

"מה זאת אומרת 'כרגע', יכול להיות שפתאום באמצע זמן השיחות יחליטו שאני עובר למקום אחר????!!" שאלתי בפליאה,

"יכול גם להיות שעוד לפני השיחות יודיעו לך שבסוף אתה במקום אחר!" ענה אותו 'רב' בקור רוח מצמית..., "אז מה שווה כל החטיבה הזו..., אם הצבא יכול לשלוח משם חרדים ולהשליכם לחטיבות חילוניות????!!", "בא לא נכנס לזה עכשיו..., וזה בכלל לא העסק שלך!, תשאר את זה לרבנים!",

הבנתי מהר מאוד שאין לי עם מי לדבר פה..., נדהמתי מהאסימות, קמתי ויצאתי מביתו בזעם, מבולבל הרבה יותר ממה שהייתי לפני".

בעקשנותי החלטתי כי אני ממשיך כל זמן שנותנים לי את חשמונאים, ולכן ביום ההתייבבות לגיוס הגעתי לפי דרישותיהם, מיד כשהגעתי ביררתי אם אכן מופיע שאני לחשמונאים, והם אכן אישרו לי זאת, וכך המשכתי בתהליך החיול כרגיל, השתדלתי להדגיש בכל הזדמנות כי אני חרדי ואני צריך את התנאים שלי, כשרות,

משנה מי צודק, השאלה מה אתה עושה עכשיו?, לדעתי אל תדבר איתם יותר, תנתק את הטלפון בינתיים, ואם אתה בכל זאת מפחד, אני מזמין אותך בשמחה להסתתר בלילות בביתאי..., בימים יש פחות צורך, אך תדבר עם הארגון, והם ידעו יותר להדריך אותך".

התפלאתי מההצעה שלו, כאילו שהוא מכיר אותי..., הדבר נתן לי קצת תחושה טובה, 'הנה יש מי שדואג לך...', ומוכן אפילו להחביא אותך אצלו... -חשבת לי עצמי.

התקשרתי לארגון שלו, ושם הדריכו אותי ממש איך להסתדר עם המצב במקסימום האפשרי אם אני מנתק את הקשר עם הצבא, אך אני עדיין לא גנזתי לגמרי את התוכנית..., ושאלתי אותם "יש לכם איך לעזור לי שיתנו לי את חשמונאים ולא משהו חילוני?",

"זה לא התחום שלנו כלל!...", אנחנו עוזרים איך להינצל ממלתעות הצבא, ולא איך ליפול לתוכם...",

"אז מה עדיף?, שאתגייס למקום חילוני???",

"אנחנו לא יודעים מה עדיף, -או ליתר דיוק מה יותר גרוע..., ובכל אופן זה לא קשור אלינו...",

"אז מי כן יכול לעזור לי בזה???", שאלתי בייאוש, כאילו שהם יודעים...,

"אולי תפנה ל---, אולי ל--- [כאן פירט שמות פוליטיקאים], אולי ל'הרב' --- שם רשעים ירקב..." ענה המוקדן באירוניה..., ובזה סיימנו את השיחה, הוא כנראה לא חשב לרגע שאקח זאת ברצינות...,

חשבתי מיד בשמחה, 'זה הרי הפתרון!...', אותו 'רב' שהוא הזכיר היה מאלו שיזמו את הקמת החטיבה, והוא בוודאי יכול לדאוג לזה..., בפרט שאני בא לטובתו, לשמור על החטיבה..., השגתי בדרך כלשהיא את הכתובת שלו ונסעתי אליו מיד!,

כשהגעתי, אמרו לי בני הבית להמתין כחצי שעה עד שהוא יתפנה, לאחר זמן ממושך יצאו מביתו כמה אנשי תקשורת!, -לא ברור מה בדיוק רקחו אותו באותו זמן... נכנסתי, סיפרתי לו בתחילה על הרעיון שהיה לי

להתגייס ולשמור על הרמה הרוחנית שם, הוא ממש התלהב, סיפרתי לו על מה שעברתי בלשכת הגיוס, ואז הוא כבר ממש התבלבל..., (אגב, היה ניכר מאוד בדבריו שהוא יותר נסער ונדהם מזה שהוא צריך לסדר את זה עכשיו, ולא מעצם זה שקרה סיפור כזה..., אני הוצאתי מזה את המסקנה שכנראה קורים הרבה מקרים כאלה, רק שלא הרבה נוסעים אליו הביתה...), הוא השתדל לתת לי את התחושה שהוא יטפל בתיק הזה, ובזה דוקא האמנתי לו, אך הוא ניסה גם שאבין שזה יסתדר בקלות, בזה כבר ממש לא האמנתי לו..., כי הוא עצמו גם כן לא הצליח להסתייג כמה הוא לא באמת יודע איך לשכנע אותם לבטל את שיבוצי למודיעין...,

ביהכנ"ס, וכו', בדר"כ הם צחקו מעט, אך בכל המקרים היה ניכר כי זה לא משנה להם כלום, מלבד אחד בלבד שרשם שאני צריך מנות מהדרין.

פרק ו. התוצאה.....

לא אפרט את מה שעבר עלי ביחידת החשמונאים, מהרגע הראשון הייתי במשבר תרבותי קשה! משהו שלא עברתי בחיים, כמה שניסיתי להיות חזק ולא להתבלבל מהסובב מאוד מהר נשברתי, הבנתי שאני במקום שגם הצדיק הכי גדול לא יכול לשמור על אורח חיים כמו בחוץ, ואפרט רק כמה דוגמאות, כי את השאר אני מעדיף לא להכניס למוח של מי שיקרא את סיפורי...., ראשית, שירת 'התקווה', שכמובן לא הכרתי עד אז כלל, ופתאום כל הסובבים אותי שרים זאת! גם אלה שעדיין נראים חיצוניות כבני ישיבות לשעבר - ברמה כלשהיא, הדבר ממש הציק לי...., אך למחרת שמתי לב שזה כבר לא כל"כ מציק לי.... ואני מתבייש לספר - אחר כשבוע וחצי מצאתי את עצמי שר יחד עם כולם!!!!, רק בשביל להסתדר עם כולם! ובעיקר עם המפקד, שהוא כמעט כמו מלך שלך...., דבר נוסף היה לראות איך בחורים עם כיפות שחורות - כן, קטיפה! - לא נבהלים באוכל שאינו כש...! - קשה לי לכתוב זאת, אך זו המציאות, כמו גם דברים שלא ייאמנו בענייני חילול שבת וכו', בתחילה חשבתי שאני הרי צריך לחזק אותם...., אך תוך כמה שעות מאז הגעתי הבנתי כבר היטב כי זה כמו להיכנס למנזר ולגיר את הכמרים...., ממש כך!! וכמובן שתוך כמה ימים התקרב אצלי כל המהות של 'עבירה', ומי מדבר בכלל על 'הלכה' שבכלל לא רלוונטית שם (כביכול), ועוד אינספור תיאורים יש לי בראש על מה שעברתי, אך כמו שאמרתי אני מנוע מכך, וגם אני רוצה להעלות לי שוב בראש את המראות הקשים האלה.

למעשה הייתי שם 3 שבועות, וכבר השלמתי עם המציאות, -כן, לא תאמינו! השלמתי עם המציאות שאני בסביבה מופקרת מבחינה רוחנית, ועם כך שאני יורד מטה מטה ברמה הרוחנית שלי!! , אך זה המציאות שם!!!, וכולם משלימים עם זה!!!!!!!!!!!!, נורא ואיום!

לאחר 3 שבועות הגיעה התפנית, קיבלתי הודעה על כך שמחזירים אותי לשיבוץ המקורי במודיעין!! , ניסיתי את כל הדרכים וראיתי כי אין עצה, התבלבלתי נורא! למרות שלא הבנתי מה כבר יכול להיות יותר גרוע מחשמונאים????!!!!, אך הבנתי שכנראה שם זה עוד הרבה יותר גרוע, בפרט שהבנתי שהסיכוי לשרוד שם עם כיפה שחורה על הראש נע בממוצע באזור 5-10% , מה שבחשמונאים עדיין שורדים יותר זמן, החלטתי בצעק נואש כי אני מסרב פקודה ויהי מה, גם במחיר של כלא צבאי

כל בני החטיבה לעגו לי, צחקו עלי, והעדינים יותר ניסו לשכנע אותי שאני מטורף...., וכי לא יהיה לי יותר טוב בכלא הצבאי...., אך בדבר הזה כבר לא יכלתי לזרום איתם, אני למודיעין

לא מסוגל ללכת!

המפקד שמע מזה והתעצבן ממש!, הוא התחיל לשדל אותי ולפתות אותי, אך כשראה שאין עם מי לדבר הוא פשוט החל להכות אותי כאילו אני איזה מחבל!, לא אתאר מה שעבר עלי שם, אך אחרי שהתאוששתי מזה כבר קראו לי להגיע למודיעין, ומשלא נעניתי גזרו עלי 45 יום בכלא הצבאי, בתקוה שאח"כ אני יבוא,

למעשה הכלא היה לי הרבה יותר נח, -לא תאמינו, אך ממש כך!!-, דווקא שם התחזקתי קצת בחזרה, התנאים הרוחניים שם היו הרבה יותר טוב מבצבא עצמו, וגם האווירה שם הייתה הרבה פחות בעייתית, למרות שהכלא לא 'חרד' והחטיבה כביכול כן כזו....,

גם התנאים הגשמיים היו הרבה יותר נוחים, בעיקר מפני שהחלטתי סופית שאני חוזר לצבא, -עיקר הקושי שבכלא הוא לעתידים להמשיך בצבא, ובצורה זו בנויה כל מערכת הכלא, ולכן למי שאצלו צבא זה כבר לא אופציה הכלא הצבאי הרבה יותר טוב גם מכלא אזרחי!.

התחרטתי נורא על שלא הלכתי מראש לכלא, או יותר נכון - הרי אם לא הייתי מתפתה כנראה שגם בכלא לא הייתי, בדיוק כמו כ-100,000 בחורי ישיבות המסתובבים כרגיל בלי חשש, אך עבורי כבר היה מאוחר מדי, כבר התקררתי מאוד בכל הנוגע ל'ירא'ש ויראת חטא, וכו' וכו', אך לפחות כעת השתדלתי מעט להתחזק בחזרה.

לאחר תקופת המאסר שחררו אותי הבייתה עם מכתב להגיע בתאריך פלוני למודיעין, בהתקרב המועד ידעתי מה עלי לעשות, יצרתי קשר עם המפגין ההוא, וסיפרתי לו מה עבר עלי, הוא התחיל לבכות...., 'אולי לא מספיק הסברתי לך לפני כן מה קורה שם, אולי אני אשם' - הוא ממש התייפח בבכי, ניסיתי להרגיע אותו שהייתי אז נחוש בדעתי, ולא היה מועיל כלום, ואז הוא מעט נרגע וכבר היה יכול לדבר, הוא המליץ לי מה לעשות, וקשר אותי עם אחר שהיה יותר מומחה בתחום, וב"ה לא נעצרתי עד היום שוב, למרות שאני ממש 'עריק' בהגדרת צה"ל,

אין לי הרבה מה להוסיף, חוץ מאת הסיכום הקשה: נפלתי בגדול, התברר לי מה זה צבא, וגם מה זה 'חשמונאים', ועוד כמה דברים שלמדתי בדוך הקשה, אך בינתיים אני זקוק לרחמי שמים מרובים לחזור לרמתי הרוחנית שלפנ"כ, ואולי התועלת שיהיה בפרסום הדברים יועילו לי ג"כ לזכות שאזכה לשוב בתשובה שלימה.

[כמובן שחזרתי לר' מו"ישה להתנצל, למרות הבושה הנוראה, אך זה כבר לא נוגע לאחרים, ולכן לא אספר מה עברנו שם].

העלון נתרם לזכות החתן המופלג הריב
ישראל שלום בן אורלי מרים הי"ו
שיצליח בכל דרכיו, ושתהיה החתונה
בשעה טובה ומוצלחת, ויעלה הזיווג יפה, ויזכה
לבניין ערי עד, ודורות ישרים מבורכים.

